

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 23 sierpnia 1990 r.

Nr 32

TREŚĆ:

Poz.:

ZARZĄDZENIA:

- 255** — Ministra Finansów z dnia 10 sierpnia 1990 r. w sprawie zaniechania ustalania i poboru podatków od prowizji z tytułu sprzedaży niektórych znaków wartościowych 293
- 256** — Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 sierpnia 1990 r. w sprawie najniższego wynagrodzenia pracowników 293
- 257** — Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 sierpnia 1990 r. w sprawie diet i innych należności z tytułu podróży służbowych na obszarze kraju 294
- 258** — Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 sierpnia 1990 r. w sprawie świadczeń dla pracowników czasowo przeniesionych 295
- 259** — Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacji, Miar i Jakości z dnia 10 sierpnia 1990 r. w sprawie określenia narzędzi pomiarowych podlegających obowiązkowi legalizacji oraz warunków zgłaszania tych narzędzi do legalizacji 296

OBWIESZCZENIE

- 260** — Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 14 sierpnia 1990 r. w sprawie wskaźników wzrostu cen 300

255

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 10 sierpnia 1990 r.

w sprawie zaniechania ustalania i poboru podatków od prowizji z tytułu sprzedaży niektórych znaków wartościowych.

Na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1984 r. Nr 52, poz. 268, z 1985 r. Nr 12, poz. 50, z 1988 r. Nr 41, poz. 325, z 1989 r. Nr 4, poz. 23, Nr 33, poz. 176, Nr 35, poz. 192 i Nr 74, poz. 443 oraz z 1990 r. Nr 34, poz. 198) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządza się zaniechanie ustalania i poboru podatków od prowizji należnej osobom fizycznym z tytułu

sprzedaży detalicznej, dokonywanej na podstawie umów zlecenia, znaków opłaty skarbowej, sądowej, notarialnej oraz urzędowych blankietów wekslowych.

2. Zaniechanie, o którym mowa w ust. 1, dotyczy prowizji uzyskanej w 1990 r.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w.z. A. Podsiadło

256

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 14 sierpnia 1990 r.

w sprawie najniższego wynagrodzenia pracowników.

Na podstawie art. 79 Kodeksu pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Najniższe wynagrodzenie pracowników za pełny miesięczny wymiar czasu pracy, obliczone na podstawie przysługujących im stawek wynagrodzeń zasadniczych i in-

nych składników wynagrodzenia, w tym wartości deputatów, wynosi 368.000 zł miesięcznie.

2. Pracownikom, których wynagrodzenie za pełny miesięczny wymiar czasu pracy jest niższe od kwoty 368.000 zł miesięcznie, przysługuje wyrównanie do wysokości tej kwo-

ty; wyrównanie wypłaca się za okres każdego miesiąca łącznie z wynagrodzeniem.

3. Przy ustalaniu wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, wyłącza się:

- 1) nagrody jubileuszowe,
- 2) odprawy emerytalno-rentowe,
- 3) nagrody z zakładowego funduszu nagród,
- 4) nagrody i premie z zysku,
- 5) wypłaty z nadwyżki bilansowej w spółdzielniach i nagrody z funduszu nagród, tworzonych na podstawie art. 208 § 6 ustawy z dnia 16 września 1982 r. — Prawo spółdzielcze (Dz. U. Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 39, poz. 176, z 1986 r. Nr 39, poz. 192, z 1987 r. Nr 33, poz. 181, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 3, poz. 12 i Nr 6, poz. 33 oraz z 1990 r. Nr 6, poz. 36 i 37 i Nr 14, poz. 87),
- 6) wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

4. Premie i inne składniki wynagrodzenia, wypłacane za okresy dłuższe niż jeden miesiąc, wlicza się do wynagrodzenia miesięcznego, o którym mowa w ust. 1, w wysokości wynikającej z odpowiedniego przeliczenia ostatniej ich wypłaty na okres jednomiesięczny.

§ 2. 1. Pracownikom wynagradzanym na podstawie miesięcznych stawek wynagrodzeń zmniejsza się najniższe wynagrodzenie, ustalone zgodnie z § 1, za każdą godzinę pracy, za którą wynagrodzenie nie przysługuje, o kwotę wynikającą z podzielenia kwoty 368.000 zł przez liczbę godzin pracy stanowiącą pełny miesięczny wymiar czasu pracy obowiązujący pracownika. W razie zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy, najniższe wynagrodzenie ustala się w kwocie proporcjonalnej do liczby godzin zatrudnienia, biorąc za podstawę wynagrodzenie 368.000 zł miesięcznie.

2. Pracownikom wynagradzanym na podstawie godzinowych stawek wynagrodzenia wyrównanie wypłaca się za każdą godzinę pracy w pełnym miesięcznym wymiarze czasu pracy. Wyrównanie stanowi różnicę między wynagrodzeniem godzinowym wynikającym z podzielenia kwoty 368.000 zł przez liczbę godzin pracy obowiązującą pracownika w ramach pełnego wymiaru czasu pracy w danym miesiącu a wynagrodzeniem uzyskanym przez pracownika w danym miesiącu, ustalonym zgodnie z § 1, przeliczonym na godzinę pracy.

3. Pracownikom, których obowiązujący wymiar czasu pracy przekracza 42 godziny przeciętnie na tydzień, najniższe wynagrodzenie miesięczne, o którym mowa w § 1 ust. 1, przysługuje za 42-godzinny tydzień pracy. Za każdą godzinę pracy w miesiącu przekraczającą 42 godziny na tydzień, przepracowaną w ramach obowiązującego pracownika miesięcznego wymiaru czasu pracy, przysługuje wyrównanie ustalone w wysokości stanowiącej różnicę między wynagrodzeniem godzinowym wynikającym z podzielenia kwoty 368.000 zł przez liczbę godzin pracy w miesiącu, wynikającą z 42-godzinnego tygodnia pracy, a wynagrodzeniem godzinowym pracownika ustalonym zgodnie z § 1.

§ 3. Wyrównanie najniższych wynagrodzeń, o których mowa w zarządzeniu, następuje w ramach środków przeznaczonych na wynagrodzenia.

§ 4. Przepisy zarządzenia nie mają zastosowania do pracowników młodocianych odbywających naukę zawodu bądź przyuczanych do wykonywania określonej pracy.

§ 5. Traci moc zarządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 17 stycznia 1990 r. w sprawie najniższego wynagrodzenia w uspołecznionych zakładach pracy (Monitor Polski Nr 2, poz. 17).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1990 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: w.z. *J. Szreter*

257

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 14 sierpnia 1990 r.

w sprawie diet i innych należności z tytułu podróży służbowych na obszarze kraju.

Na podstawie art. 79 Kodeksu pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy zarządzenia określają zasady wypłacania diet i innych należności pracownikom zatrudnionym w uspołecznionych zakładach pracy z tytułu podróży służbowych odbywanych na obszarze kraju.

2. Podróżą służbową jest wykonywanie zadania określonego przez zakład pracy poza miejscowością, w której znajduje się stałe miejsce pracy pracownika, w terminie i miejscu określonych w poleceniu wyjazdu służbowego.

§ 2. Miejscowość rozpoczęcia i zakończenia podróży służbowej określa kierownik zakładu pracy w poleceniu wyjazdu służbowego.

§ 3. Z tytułu podróży służbowej przysługują diety oraz zwrot kosztów:

- 1) przejazdów z miejscowości stałego miejsca pracy bądź z miejscowości zamieszkania pracownika do miejscowości stanowiącej cel podróży służbowej i z powrotem,
- 2) noclegów bądź ryczałtu za nocleg,
- 3) dojazdów środkami komunikacji miejscowej w formie ryczałtu,
- 4) innych udokumentowanych wydatków.

§ 4. 1. Dieta stanowi ekwiwalent pieniężny na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia w czasie podróży służbowej.

2. Dieta wynosi 12.000 zł za dobę podróży służbowej.

3. Kwota diety, o której mowa w ust. 2, ulega podwyższeniu stosownie do wskaźnika wzrostu cen żywności, w przypadku gdy wzrost tych cen w stosunku do miesiąca poprzedzającego ustalenie diety przekroczy 10%.